

Škola u virtualnom svijetu

Bilo je to prije dva mjeseca. U razred nam je došao pedagog i rekao da od ponedjeljka više nećemo sjediti u školskim klupama već da ćemo u školu ići virtualno. Nisam ga baš razumio što to znači, pomislio sam da ću imati puno vremena za vožnju biciklom i igranje. Nema više škole! Zvučalo je odlično.

Došao je i taj ponedjeljak, prvi dan virtualne nastave. Hm, nešto na televiziji, baš čudno pomislio sam.

Sat geografije na Tv, govore o Australiji. Hej! Pa mi još ni Afriku nismo završili. Nije mi se to baš svidjelo. Onda je sve počelo...

Mama više ne ide na posao, ne smijem, kažu, više ići vani igrati se. Nema druženja sa prijateljima, ne mogu ići igrati košarku, pa ni sam. Nigdje iz stana ne smijem. Baš bez veze, nisam mislio da će biti tako. Došao je i kod nas onaj virus iz daleke Kine, mislio sam da to kod nas ne može biti. Prevario sam se.

Sad u školu idemo virtualno. Svaki dan dobivamo zadatke putem interneta. Moramo puno pisati, gledati video prezentacije, raditi plakate i svašta nešto. Ne sviđa mi se baš toliko pisanja, jako je naporno. Čak i iz likovnog imamo odgovarati na pitanja. Najviše mi se sviđa geografija. E to je zanimljivo. Učitelj nam radi kvizove koje možemo rješavati uz pomoć karte i atlasa. Nadopunjavamo praznu kartu sa imenima rijeka, planina, gradova... Učimo o drugim kulturama i klimama. To mi je jako zanimljivo.

Ipak, više volim ići u školu. Nedostaju mi učionice, gužva, dječja vika i galama, pa čak i svađe sa prijateljima. Nedostaje mi trening, trčanje, igranje sa prijateljima.

Ovaj virtualni svijet uopće nije zabavan, čak je pomalo i dosadan.

Nadam se da će ta bolest brzo proći i da će sve uskoro biti opet kao i ranije. Možda ćemo nakon ovoga biti bolji, složniji razred. Mislim da smo se svi skupa poželjeli jedni drugih i da ćemo biti jako sretni kad ponovo sjednemo u naše klupe i kad umjesto kompjutera i televizije opet budemo gledali u lica naših učitelja.

Luka Grdić, 6.c